

Boris Johnson

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Tom Bower

Boris Johnson

Biografie van een geboren gokker

Vertaald door Rebekka W.R. Bremmer, Bep Fontijn,
Anne Jongeling en Marieke van Muijden

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 5675 9

© 2020 Tom Bower

© 2021 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*,
Amsterdam en Rebekka W.R. Bremmer, Bep Fontijn,

Anne Jongeling en Marieke van Muijden

Oorspronkelijke titel *Boris Johnson. The Gambler*

Oorspronkelijke uitgever W H Allen

Omslagontwerp Studio Jan de Boer,
gebaseerd op een ontwerp van Lou Lou Clark,

Ebury, Penguin Random House UK

Foto auteur © Caroline Forbes

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Inhoud

Proloog – Een familiegeheim 9

EERSTE BEDRIJF

AFKOMST

- 1 De waarheid 17
- 2 Moeiteloos superieur 37
- 3 De onzekere ster 48
- 4 Bewustwording 61
- 5 De critici in het ongelijk gesteld 81
- 6 ‘Het is één grote puinhoop’ 96
- 7 Ondergang en wederopstanding 120

TWEEDE BEDRIJF

‘DE EERSTE KEER IN ZIJN LEVEN DAT HIJ MOEST WERKEN’

- 8 De uitdaging 149
- 9 Adders boven het gras 160
- 10 De geboorte van het ‘borisisme’ 170
- 11 Het messiascomplex 181
- 12 ‘Ik sta klaar om in het gat te springen’ 189
- 13 Spelen met vuur 212

14	‘Jaloezie en paranoia’	219
15	‘Alexander de Grote’	225
16	‘Dit beleid schiet overduidelijk zijn doel voorbij’	236
17	‘Een bazelende, Bollinger-drinkende Bullingdon-paljas’	252
18	‘Als jij verdomme je kop niet houdt, wordt Miliband de volgende premier’	273
19	De nalatenschap	280
20	‘Hij heeft mijn leven verwoest’	291
21	Leiderschap en verraad	315

DERDE BEDRIJF

HET KABINET

22	‘We zijn erin geluisd’	333
23	‘Boris is Boris’	361
24	‘God, wat is ze erg’	381
25	De confrontatie	410

VIERDE BEDRIJF

OVERWINNING EN OPROER

26	Een overweldigende overwinning	437
27	Covid I	465
28	Covid II	527

Epiloog 565

Nawoord 575

Dankwoord 593

Noten 595

Bibliografie 625

Fotoverantwoording 627

Register 629

Voor George en Sylvia Bower
Geneus, inspirerend en loyaal

Proloog

Een familiegeheim

Op vrijdag 16 augustus 2019 organiseerde Boris Johnson ter ere van de negenzeventigste verjaardag van zijn vader een diner op Chequers. Stanley Johnson was er natuurlijk trots op dat zijn zoon zijn familie op het officiële buitenverblijf van de Engelse premier in Buckinghamshire kon ontvangen. Boris was bijna vier weken eerder door de leden van de regerende Conservatieve Partij tot premier gekozen, waarmee de droom om leider van het land te worden, die hij al sinds zijn jeugd had, in vervulling ging. Terwijl het personeel het diner in de gelambriseerde, in jacobijnse stijl ingerichte eetzaal opdiende, konden de familiale opgewektheid van Stanley en de jovialiteit van de nieuwe premier de tastbaar aanwezige spanning niet verhullen. Precies op dit moment, waarop de beruchte Johnson-clan samen feest zou moeten vieren, was de familie uiteen aan het vallen.

Ruim een jaar eerder, toen Boris terugtrad als minister van Buitenlandse Zaken, waren Boris en zijn vrouw Marina in twee verschillende auto's vertrokken uit Carlton Gardens, de officiële woning van de minister in St James. Ze hadden besloten om na een huwelijk van vijftig jaar uit elkaar te gaan en sommigen verbaasden zich erover dat dat huwelijk nog zo lang had standgehouden. Marina had telkens nadat een affaire van Boris aan het licht was gekomen geprobeerd om hun relatie te herstellen, maar dat was zinloos geworden door Boris' meest recente buitenechtelijke relatie met Carrie Symonds, de dertigjarige communicatiedirecteur van de Conservatieve Partij. Lijmpogingen waren niet geloofwaardig meer na te veel leugens, bedrog, bekentenissen en verontschuldigingen. 'Hij is een klootzak. Hij is extreem egoïstisch. Hij heeft de familie kapotgemaakt.'

riep een lid van de familie Johnson uit. Die felle emoties werden niet bepaald onder stoelen of banken gestoken tijdens Stanleys verjaardagsfeest.

De jongere zus en broer van Boris, Rachel en Jo (deze laatste zelf een parlementslid), waren allebei aanwezig met hun partners en kinderen. (Leo, het vierde kind, was op vakantie in Griekenland en was niet speciaal voor het feest teruggekomen.) Tot grote teleurstelling van Stanley hadden de vier kinderen van Boris en Marina bedankt voor de uitnodiging. Ze waren er niet alleen kwaad over dat hun grootvader Carrie de hand had geschud tijdens een openbare bijeenkomst over het milieu, maar ze wilden ook geen contact meer met hun vader. Behalve die wrok waren er ook nog de spanningen tussen Stanleys oudere kinderen en zijn nieuwe gezin. Het waren spanningen die al jarenlang ondergronds lagen te broeien, en die waren alleen maar gegroeid door de jongste capriolen van Boris. In de voorgaande maanden had Jenny, Stanleys tweede vrouw, Boris openlijk gehekel en hem zelfs verboden om Nethercote, de boerderij van de familie Johnson op Exmoor, te bezoeken. Natuurlijk waren Boris' broer en zus verbaasd dat Jenny, een intelligente vrouw, en Max, haar zoon, ermee ingestemd hadden om naar Chequers te komen. Stanley probeerde de problemen weg te wuiven. Jenny legde aan Stanleys oudste drie kinderen uit dat ze enkel aanwezig was omdat Stanley erop had gestaan dat ze naar zijn verjaardagsfeest kwam en dat ze daar onder druk mee had ingestemd.

Tijdens alle verschijningen in de media de voorgaande jaren leek het alsof Stanley en Boris een nauwe band hadden op grond van hun opvallende overeenkomsten in uiterlijk, gedrag en schertsende toon. Het was tijdens de campagne om het premierschap maar weinig mensen opgevalen wat een kille blik Boris zijn vader elke keer weer toewierp als hij langs Stanley liep, die stevast op de voorste rij stond. Boris' eerste vrouw, Allegra Mostyn-Owen, verklaarde deels hoe dubbel het was dat Stanley naar bevestiging door zijn zoon verlangde. Zij had ontdekt dat Boris zijn slechtste gewoonten van zijn vader had geërfd. Maar zelfs Allegra was zich, na hun relatie van acht jaar, niet bewust van de echte reden van Boris' diepe woede jegens Stanley. Alleen Charlotte Wahl, Boris' moeder, die inmiddels zevenenzeventig was, kon de kille blik van haar zoon verklaren. Het had te maken met het grote familiegeheim.

Stanley was in 2017 een ster geworden nadat hij twintig dagen in de jungle had doorgebracht voor de televisieserie *I'm a Celebrity – Get Me Out of*

Here! Hij kon niet begrijpen hoe zijn zoon erin geslaagd was premier te worden. Eerder in 2019 had hij gezegd dat Boris, ondanks zijn meesterlijke inzicht in risico's en macht dat hij door het lezen over Pericles had verkregen, zelf niet ambitieus was en dat hij nooit risico's nam. Toen Stanley tijdens het diner naar zijn zoon keek, die tegenover hem zat, ging hij ervan uit dat alles in het leven spontaan gebeurde, zonder veel planning vooraf. Op grond van zijn egoïstische benadering van het leven bestonden bij Stanley veel misvattingen over de wereld, en zeker over wat zijn zoon van zijn vaders fouten had geleerd.

Zoals gewoonlijk wist Boris met zijn enthousiasme en grappen tijdens het diner op Chequers zijn eigen gevoelens te verbergen. Hij was feitelijk gesloten en wantrouwend, maar door net te doen alsof alles in orde was, wist hij te verhullen dat hij gauw gestrest was. Zijn vermogen om de verschillende delen van zijn leven van elkaar gescheiden te houden is van cruciaal belang gebleken voor zijn succes in het openbare leven. Er waren maar weinig buitenstaanders die zich konden voorstellen dat hij af en toe instortte als hij zich zorgen maakte. Hij kon in tegenstelling tot zijn tijdgenoten een extra tandje bijzetten doordat hij lak had aan alles. Door zijn nietsontziende ambities kon hij de natuurlijke gereserveerdheid van zijn concurrenten uitbuiten. Het verdriet over de afwezigheid van zijn kinderen voelde hij niet meer als hij een overwinning behaalde. 'Het draait allemaal om Boris,' concludeerden veel van de mensen met wie hij samenwerkte vaak. Maar zelfs voor zijn familieleden onderstreepte dat feit enkel het mysterie. Zou er iemand zijn die de echte Boris kende, vroegen ze zich af. Ze waren het erover eens dat hij een einzelgänger was met weinig goede vrienden. Een van die weinige vrienden was Marina geweest, zijn anker en naaste adviseur, en de gedachten aan haar waren eigenlijk altijd op de achtergrond aanwezig, als een ongenode gast. 'Marina's magie' had de familie jarenlang bijeengehouden, met name recentelijk tijdens familiefeestjes op Chevening, het officiële buitenhuis van de minister van Buitenlandse Zaken. Door Boris' ontrouw aan Marina was er een heel vijandige houding ten opzichte van hem ontstaan, en een diep meeleven met haar.

Marina gaf Stanley de schuld van het mislukken van haar huwelijk en ze weigerde elk contact met hem. Net als Allegra zei ze dat Boris' overspel en zijn andere wangedrag een kopie waren van zijn vaders gewoonten.

Net zoals Stanley zijn eigen kinderen ongelukkig had gemaakt, zei Marina, maakte Boris nu haar vier kinderen ongelukkig. ‘Zo vader, zo zoon,’ weergalmde het als het ware door de eetzaal van Chequers.

Om de nieuwe premier goed te kunnen begrijpen, was een grondig onderzoek nodig van zijn relatie met zijn vader, als kind en nu als volwassen man. De breuk in hun onderlinge relatie werd natuurlijk verborgen gehouden voor het grotere publiek. Vader en kinderen Johnson hadden hun intelligentie, innemendheid en hun blonde haardos gemeen en ze werden door de media geprezen als een dynastie van succesvolle personen. Toch had Prue White in een profielschets die ze twee jaar daarvoor in *The Times* had gepubliceerd, waarin ze zich op het succes van Stanley in de serie *I’m a Celebrity* richtte, geconcludeerd: ‘Al zijn gevatheid, innemendheid en zelfspot vormen een rookgordijn voor zijn narcistische, roofzuchtige ambitie.’¹ Stanley wekte de indruk dat de waarheid hem nooit raakte. Dat was een illusie. De consequente vriendelijke concurrentiestrijd die Stanley onder zijn oudste kinderen had gestimuleerd, en waarover de media eindeloos berichtten, was bijzonder maar ook heel schadelijk. De eerste haarscheurtjes in hun relaties waren vele jaren eerder aan het licht gekomen, maar de brexit was de publieke bliksemaffleider geworden voor hun ruzies.

Rachel was publiekelijk tegen Boris’ brexit-campagne geweest, en haar man had geen kans onbenut gelaten zijn afkeer van zijn zwager te uiten. Jo daarentegen, de rustigste en intelligentste van Stanleys zes kinderen en overtuigd eurofiel, bleef een loyaal parlamentslid en minister in Boris’ nieuwe kabinet. Zijn vrouw, Amelia Gentleman, is verslaggeefster voor *The Guardian* en was ook tegen Boris, maar liet dat naar buiten toe niet blijken. En ook Leo was een eurofiel die er niet blij mee was dat Boris de brexit-campagne leidde, maar hij zweeg daar ook heel diplomatiek over. De grootste verrassing was de houding van Stanley. De pater familias van een voorheen verenigde familie had in tegenstelling tot zijn kinderen zijn levenslange passie voor een verenigd Europa losgelaten om samen met zijn zoon in de schijnwerpers te staan. Omdat hij dicht bij het vuur wilde blijven, was hij van een vurige Europeaan veranderd in een euroscepticus.

Vanwege de vele tegenstrijdige emoties, met name de mix van brexit en Marina, eindigde elke familiebijeenkomst van de Johnsons met een grote ruzie, en dat was die avond niet anders.

Toen Stanley aan het eind van de maaltijd over het schemerige land-

schap uitkeek, was hij er natuurlijk trots op dat zijn oudste zoon premier was. Zijn eigen politieke ambities had hij grotendeels niet waar kunnen maken, maar hij genoot ervan om in de eer van zijn zoons overwinning te delen. Hij had meteen de kans aangegrepen om met zijn hele gezin op Chequers te overnachten. De campagnevoerder, avonturier en beroemdheid wilde zich de kans niet laten ontglippen om in het huis te slapen waar vroegere Britse leiders overnacht hadden. Ook wilde hij de bijzondere verzameling schilderijen en voorwerpen bewonderen van het indrukwekkende huis, vooral die uit het Cromwell-tijdperk.

De volgende ochtend bij het ontbijt vertelde Boris dat er een speciale verjaardagslunch voor Stanley zou zijn en hij verwachtte dat iedereen daarvoor zou blijven. Maar Rachel en Jo hadden andere afspraken, die al lang daarvoor waren gemaakt en zij vertrokken met hun gezinnen. Degenen die achterbleven vonden het niet netjes dat zij weggingen. Plotse-ling was het erg stil in huis. Tijdens de lunch, op het zonverlichte gazon, was Boris zoals gebruikelijk opgewekt en hij was blij toen zijn personeel een verjaardagstaart kwam brengen. Na de gebruikelijke felicitaties blies Stanley de kaarsjes uit en genoten ze van de taart. Kort daarna vertrok Stanley zelf ook.

Een jaar later, op de vooravond van Stanleys tachtigste verjaardag, had het onverwachte premierschap van Boris het land en de familie Johnson inmiddels zwaar op de proef gesteld. In 2020, toen de premier het land met veel moeite probeerde te redden van de coronapandemie en het faillissement liepen de spanningen in de familie, die het jaar daarvoor op Chequers al onder de oppervlakte broeiden, uit op een onverzoenlijke familieruzie. Tijdens de buitengewoon chaotische weken in het voorjaar, toen Boris' leven aan een zijden draadje hing nadat hij met corona besmet was en toen ook zijn zesde kind werd geboren, namen de spanningen niet af. De vier oudste kinderen van Stanley verbaasden zich inmiddels nog veel meer over hun vaders tweede huwelijk, net zoals ze allemaal vraagtekens plaatsten bij Boris' relatie met zijn verloofde. Terwijl Boris worstelde om 67 miljoen Britten voor een ramp te behoeden, viel zijn eigen familie – die door velen nog steeds geprezen werd als een jaloersmakend voorbeeld van liefde, vreugde en eer – achter de schermen uiteen.

Tijdens die onthutsende zomermaanden, toen Groot-Brittannië worstelde om weer naar het normale leven terug te keren, vroeg men zich

algemeen af of de onzichtbare ineenstorting van de Johnson-dynastie symbolisch was voor Johnsons premierschap. Critici beschuldigden hem ervan dat hij de eerste waarschuwingstekens van de epidemie genegeerd had, dat hij niet goed leiding had gegeven aan de chaotische reactie van de regering, en tot slot, dat hij zelf de waarschuwingen in de wind had geslagen en het virus had opgelopen. Met diepliggende ogen werd hij na zijn ziekte geconfronteerd met beschuldigingen dat hij zijn energie én zijn gezag was kwijtgeraakt. Een aantal van de gedetailleerdere beschuldigingen bleken later ongegrond, maar de langdurige verwijten dat hij lui en chaotisch was en geen aandacht aan details schonk, bleven hem voortaan achtervolgen. Sommigen weten zijn zwalkend beleid en gebrek aan realiteitszin aan zijn echtscheiding van Marina, die 'niet bang was om de harde waarheid te spreken'. In tegenstelling tot wat Stanley dacht, had Marina de dynastie bijeengehouden, en het lot van de premier werd bepaald door zijn loyaliteit én zijn disloyaliteit aan zijn vrienden en familie.

EERSTE BEDRIJF

AFKOMST

De waarheid

Het ontstaan van de Johnson-dynastie leek wel een droom. Midden in het adembenemend mooie Oxford, het bastion van het Britse zelfvertrouwen, organiseerden de studenten van All Souls College in de zomer van 1962 een feestelijk diner. Tot de gasten behoorden onder anderen Charlotte Fawcett, een bachelorstudente die Engels studeerde aan Lady Margaret Hall. Naast haar zat Stanley Johnson, bijna twee jaar ouder en student Engels aan Exeter College. Stanley was een innemende jongeman met gevoel voor humor en Charlotte was meteen onder de indruk van hem. Stanley dacht niet dat het toevallig was dat Sir James Fawcett, de penningmeester van de universiteit en een bijzonder goede internationale jurist, hem naast zijn dochter had geplaatst. Stanley was binnen de universiteit erg geliefd en hij had dat jaar ook de Newdigate Prize voor poëzie gewonnen, een prijs die hij bijna zestig jaar later nog steeds met trots noemt. Die prijs bleek een zegen voor Stanley, want die opende niet alleen deuren voor hem na zijn loopbaan aan Oxford, maar zorgde er ook voor dat hij een bijzondere vrouw leerde kennen.

Charlotte, een van de vijf kinderen van James Fawcett, volgde haar opleiding aan Mayfield en vervolgens Westminster Tutors nadat ze een gelukkige, sociale jeugd had gehad in een groot huis in St John's Wood, een welvarende wijk in het noordwesten van Londen. Haar ouders waren politiek actieve liberalen die zich volledig inzetten voor de mensenrechten, vrouwenrechten en de strijd tegen racisme. Beatrice Lowe, haar moeder, was de joodse dochter van twee vermaarde wetenschappers. Charlotte leidde een financieel en emotioneel beschermd leven en was verliefd geweest

op een andere student, een linkse voorzitter van de studentenvereniging, voordat ze Stanley ontmoette. Maar ze had al snel een relatie met haar nieuwe vriend.

Stanley was heel bijzonder, dynamisch, intelligent en erg sociaal, en hij had een breed scala aan vrienden in Oxford. Hij had al veel over de wereld gereisd en maakte dermate veel indruk dat hij gerekruteerd werd voor MI6, de buitenlandse veiligheidsdienst. Hij was echter ook al snel tegen zijn intellectuele grenzen aangelopen. Hoewel hij naar Oxford was gegaan om klassieke talen te studeren, stapte hij over naar Engels, een gemakkelijker studie. Dat wijze besluit leverde hem niet alleen de Newdigate Prize op, maar hij kreeg ook een beurs, de Harkness Fellowship, om een studiereis naar de Verenigde Staten te maken.

Charlotte was volkomen ondersteboven van Stanleys energie en stemde er in 1963 mee in om het laatste jaar van haar studie en haar eindexamen uit te stellen om een jaar met hem mee naar Amerika te gaan. Voor ze vertrokken trouwden ze voor de burgerlijke stand in Marybone en met het kleine beetje geld dat ze hadden, brachten ze hun huwelijksreis door op de boerderij van een vriend. Een aantal jaren later beseftte Charlotte dat ze samen geen liefdevolle, diepe vriendschap hadden, maar dat ze verliefd was geworden op een man die bewust niets serieus nam en die een intieme band bespottelijk vond. De intellectuele en emotionele waarden die zo belangrijk waren voor de familie Fawcett werden belachelijk gemaakt door haar nieuwe echtgenoot. In de drukke, chaotische verkeringsstijd, waarin ze te koppig was om naar de waarschuwingen van haar familie te luisteren, had ze ook niet opgemerkt dat de bravoure en jovialiteit een rookgordijn vormden om de littekens van zijn eigen jeugd te verhullen.

Stanley was natuurlijk onder de indruk van zijn familiegeschiedenis. In de negentiende eeuw was zijn grootvader Ali Kemal in Anatolië, Turkije, een beroemde tegenstander van het corrupte Ottomaanse Rijk geweest. Na de ineenstorting van het rijk in 1918 werd Kemal aangesteld als de Turkse minister van Binnenlandse Zaken. Fel, maar wanhopig, voerde hij strijd tegen Kemal Atatürk, de vurige nationalist; hij wilde dat Turkije zich bij Groot-Brittannië aansloot, maar hij werd bruusk gedwongen om af te treden. In een koortsachtige sfeer keerde hij terug naar de journalistiek en ging door met zijn werk als redacteur van een krant. Op die manier kon hij ook tegen Atatürk strijden, tot zijn vijanden hem in november

1922 ontvoerden en hij gelyncht werd door een menigte. Zijn lichaam werd aan een boom opgehangen.

Op dat moment woonde zijn dertienjarige zoon Osman Ali in Groot-Brittannië. Ali Kemals eerste vrouw, die half Brits en half Zwitsers was, was voor haar eigen veiligheid naar Engeland gegaan en daar was ze in Bournemouth van haar zoon bevallen. Ze stierf kort na zijn geboorte en haar moeder, Margaret Brun (wier meisjesnaam Johnson was), adopteerde haar kleinzoon en gaf hem de nieuwe naam Wilfred 'Johnny' Johnson.

Na een verkorte opleiding werd Johnny boer in Canada, bezocht Zwitserland en trok naar Egypte om de leiding van een landgoed op zich te nemen. Toen hij in 1932 in een bar in Caïro was, zag hij hoe Irene Williams, een vijftiwintigjarige Frans-Engelse aan Oxford afgestudeerde vrouw, door een Britse militair lastiggevallen werd. Tot ieders verbazing sloeg Irene de militair neer. Toen hij op de grond lag, liep Johnny naar haar toe om haar te feliciteren en Irene, die meteen weg was van de nuchtere Engelsman, stelde zich voor als 'Buster'.

Johnny bleek geluk te hebben. Irenes vader was een investeerder van verzekeringsmaatschappij Lloyd's, en had zijn rijkdom en status geërfd van zijn grootvader, Sir George Williams, een succesvolle zakenman die de YMCA had opgericht. Haar moeder stamde af van baron de Pfeffel, een rijke familie uit de Elzas, die in een indrukwekkend huis in Versailles woonde. Irene, die omringd was door dienstmeisjes, kinderbeisjes en een kennelijk onbegrensde rijkdom om een enthousiast sociaal leven vol muziek in stand te kunnen houden, ging in Oxford studeren aan Cheltenham Ladies' College. Omdat haar vader niet zeker wist hoe haar toekomst eruit zou zien, en hij vreesde dat ze misschien relaties met ongeschikte mannen zou aanknopen, stuurde hij de amusante kunstliefhebster naar Caïro. Na drie jaar privéles in Caïro keerde ze in 1935 terug naar Engeland. Johnny volgde haar. Toen hij eenmaal een baan had bij een tussenhandelaar in timmerhout in de City (het financiële hart van Londen), trouwden ze in 1936.

Met het geld van Irenes familie had Johnny een gerieflijk leven. Hij reisde dagelijks van Bromley naar Cannon Street en keerde na zijn werkdag maar al te graag van de smog in Londen weer terug naar zijn luxe leven met huispersoneel en naar zijn eerste twee kinderen. Kort na het uitbreken van de Tweede Wereldoorlog meldde Johnny zich aan als vrijwilliger

om voor de RAF Coastal Command (de Britse kustwacht) te gaan vliegen. Hij was er niet bij toen Stanley in 1940 geboren werd, tijdens de slag om Groot-Brittannië. Om aan de bombardementen op Londen te ontsnappen, verhuisde Irene met haar drie kinderen eerst naar haar ouders in Cornwall en daarna naar Devon. Er kwam plotseling een eind aan haar idyllisch leventje toen de oorlog bijna afgelopen was. Irene stond op een heuvel om Johnny voorbij te zien vliegen, die ter begroeting iets met zijn vleugels kantelde. Opgetogen keek ze toe... tot ze het vliegtuig zag neerstorten door motorpech. Johnny overleefde het ongeluk, maar hij was verbrand en voor altijd kreupel en nam in 1947 afscheid van de RAF, waarna hij arm en werkloos was. Tot zijn grote geluk kon hij terugvallen op Irenes liefde en toewijding, en op het geld van haar familie. Hij was ervan overtuigd dat hij maar het beste de stad achter zich kon laten en dat hij weer boer moest worden. Daarom kocht hij West Nethercote, een afgelegen schapenboerderij van ruim honderd hectare, in een diep, schaduwrijk dal vlak bij Winsford, op Exmoor, in de buurt van de rivier de Exe. Ze hadden daar geen betrouwbaar elektriciteitsnetwerk, noch goede sanitaire voorzieningen of voldoende verwarming. Het gezin breidde zich snel uit met vier kinderen en ze deelden hun vervallen, koude, stenen huis met koeien, schapen, kippen, honden, muizen en af en toe een paard. Busters liefde voor Johnny smoorde kennelijk alle spijt dat ze het gerieflijke leven van haar jeugd achter zich had gelaten.

Het harde fysieke leven overheerste in Stanleys jeugd. Als hij vakantie had van zijn kostschool, hielp hij zijn vader dagelijks met de schapen, of hij hooide het land, plukte fruit en leerde in de heuvels overleven. Ze hadden geen wasmachine of koelkast. Pasgeboren lammetjes werden in de keuken bij het houtfornuis warm gehouden. De idyllische omgeving vormde een scherp contrast met de sfeer op Nethercote en het was geen gelukkig thuis voor de kinderen. Johnny had geen succes als boer, en hij was bovendien een stiekeme alcoholist die nooit boeken las en geen aandacht aan ziekten schonk. Stanley en de andere kinderen kregen regelmatig een pak slaag van de norse ellendeling. En Johnny sloeg Irene ook, waar de kinderen bij waren. Stanley vertelde Charlotte hoe kwaad hij was over zijn vaders gedrag, en vooral omdat hij Irene sloeg. Achteraf gezien hadden zijn ouders geen aandacht voor Stanleys gevoelens en hijzelf voelde weinig liefde voor zijn broers en zus. 'Hij vond dat ze niet goed genoeg waren,' merkte Allegra